

Zagrebska kmetijska družba poslala, kteriga pa zvedeni predivci niso kaj poterdili. Čez českiga kolovrata ga ni, in Unglertovi česki kolovrati so nar veči hvale vredni; le škoda de niso bolj po ceni.

Sklep tega, kar je Dr. Bleiweis od opravi od borstva bral, je bilo povabilo Njih cesarske Svitlosti, avstrijskiga Nadvojvoda Ioana, de bi veliko udov krajske kmetijske družbe prihodnjo jesen k velikim zboru nemških kmetovavcov prišlo, in de bi se tudi posebne kmetijske skušnje krajskih kmetovavcov tamkej razglasile.

(Dalje sledi.)

Vraža — huda reč.

Bliz Ljubljane prebiva néka žena, ki zna s peskam svétih Ušarij oči ozdravljati.

Poprejšnji téden je tukaj eni ženi smét v oči peršla; berž pride svetvavka s péskam svétih Ušarij, in ko ga v osmeteno okó déne, ji je ta (kdo bi bil to mislil?!) še veliko hujsi storil, kakor poprej smét. Verh skleče bolečine, ktera ji noč in dan ni dala počitka, ji je še to velike težave delalo, de ga po perzadevanji in terpljenji eniga tedna ni mogla iz očesa spraviti. Ko ji hude bolečine že ni bilo več prestati, gre k lekarju pomoči iskat; v bolnišnici so jo trije deržali, kadar ji je lekar z jekléno jévico po očesu brodil, pa vse strašne bolečine so bile zastonj: péska ji ni mogel iz otekliga in kervaviga očesa spraviti; takó hudo je v njem zasajen. Precej po tem jo pride nadlégovat ozdravljavka, ter ji pravi, de hoče pések nazaj iméti, de bi še ktéri drugi prijatelji z njim postrégla. O, pač bi ti ga rada nazaj dala, pravi réva v svojih bolečinah, ko bi se le dal iz očesa spraviti!

Zdaj ta réva še le vé, kaj storí pések svetih Ušarij, in de njena svetvavka zna le ozdravljati, pa ne ozdraviti. De bi pač ljudjé skorej več pameti iméli!

Drobtince za novo leto 1846.

V 2. listu Novic oznanjene in željno pričakovane „Drobtince“, nabrane po visoko častiljivemu gospodu Slomšekcu so pred nekimi dnevi na svitlo prišle.

Sserčnim veseljem pozdravimo to knjigo — naših Novic ljubo sestrico — ktera bo, kakor te, skerbela za časno in večno osrečenje svojih bravecov. Veliko lepih in koristnih podukov, pa tudi povest in pesmic za kratek čas je tu nabranih, ki so v naslednjih razdelkih zverstene: 1) Stare resnice v novi obleki (v 10 sostavkih); 2) Prigodbe vesele in žalostne (v 10 sostavkih); 3) Razgled za stare in mlade (v 10 sostavkih); 4) Prilike in basni (v 10 sostavkih); 5) Ogledalo za šolo (v 10 sostavkih); 6) Slovenska gerlica, ktera obseže 10 pesmic ljubeznjive matere, 20 pesem za dobro voljo in kratek čas, 10 pa za pobožnost. Nekoliko sostavkov je v starim, veči del pa je v novim pravopisu pisan. Kér je novi pravopis zdej že povsod dobro znan, bi pač práv bilo, ko bi drugo leto vsi sostavki le v edinim novim pravopisu pisani bili, kér — kakor je tudi pri Novicah poprej bilo — mešanca bravec moti. Kteriga ni sram pritožiti se, de si ne more treh čerk v glavo vtisniti, ta nima veliko veselja do branja in gotovo tudi stariga pisanja le malo bere.

Serčnimu priporočenju teh bukev vsim duhovnim gospodam, učiteljem in učencam, staršem in otrokam perstavimo še milo povabljenje gosp. Slomškega na vse slovenske pisatelje, ktero je „Drobtincam“ perdjano in se takóle glasi:

„Prijatli in pomočniki naj bojo lepo prošeni, kolikor

jim je drago in mogoče, dobrih drobtine — in naj bi lepi kosčiki bili, še bolje — za našo slovensko krušenco nabrati in v Celje gospodu vodju nemških šol poslati, saj do binkoš, za prihodnje leto. Za vsako drobtinco bomo „Bog plati“ rekli, ako nam plačati ne bo mogoče.“

Dr. Bleiweis.

Dopis iz Celja.

Kjer so pred enim letom še zeleni travniki in eve-teči verti bili, zdej kolodvor (Bahnhof) stoji, veličansko kot kakiga kneza poslopje, gré železnica (železna cesta), in hrumejo železni sloni, hlapóni (Lokomotiven) imenovani.

Že več dni poskušajo te železne konje, kakor jih kmetje okoli Celja imenujejo. Perpravljeni so že trije hlaponi, kateri imajo imena: Ocean, Grossglockner in Idria. 27. dan pretečeniga mesca je vikši ogleda c. k. železnice Dr. Ghega pervo poskušnjo s hlaponom storil in se od Marburga v Celje nazaj v dveh urah in 45 minutah perpeljal. Ko vihar dirjajo hlaponi do Marburga in nazaj; v Gradec nas bodo perhodnji mesec vozili. —

Kaj družiga; imamo že lepo spomlad, ali bolj po pravim govoriti, vroče poletje. Žito visoko, hoste zelene, sadne drevesa in vinske gorice v cvetji rodovitno letino nam obétajo.

J. Š.

Zahvala.

V imenu vsih učencov latinskih šol v Novim mestu se ponižno in serčno zahvalim rodoljubimu dobrotniku, ki nas je prvi dan velkiga travna z Novicami celiga četer-tiga tečaja brez vsiga plačila razveselil. Ko sim v šoli pervikrat za uk paznim učencam namen in korist Novic pokazal, in jim slovečo pesem: „Blagor Ferdinandu milimu“ prebral, so vsi hrepeneli jih tudi sami brati. Upam, de bodo Novice, kakor povsod, tudi per naših mladenčih latinskih šol, umnih za druge jezike, svoj lepi namen dosegle; njih daritev pa je nepozabljiv spomin hvaležnosti proti dobrotniku v serca vsih učencov in učenika globoko vtisnila. —

P. M. P.

Novomesto 4. dan velkiga travna 1846.

Urno, kaj je noviga?

(Sveti Oče Papež v Rimu) so Velki četrtek po kersanskokatolski šegi dvanajstim možem z lastnimi rokami nogé umivali, od katerih sta bila 2 Čeha iz Litomérske škofije, 1 Francoz, 1 Švajcar, 1 Indijan, 1 Etiopoec, 1 Kitajec (Kinez), 1 Azjatec, 1 Afrikan, 1 Amerikan, 1 Maronitan in 1 Vlah (Wallache).

Znajdba vganjke v poprejšnjim listu je:

25.

Današnjemu listu je perdjana 9. doklada — in pa četerti del bukvic pod nadpisam „Milo-serčnost do žival“.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	9. Velkitrav-na.		4. Velkitrav-na.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	1	55	2	5
1 » » banaške...	2	6	2	12
1 » Turšice.....	1	6	1	18
1 » Soršice.....	—	—	1	33
1 » Rēži.....	1	30	1	38
1 » Ječmena.....	1	10	1	20
1 » Prosa.....	1	10	1	15
1 » Ajde.....	1	2	1	3
1 » Ovsa.....	—	51	—	54